

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U PAZINU
STALNA SLUŽBA U LABINU
Labin, G. Martinuzzi br. 2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski sud u Pazinu, Stalna služba u Labinu, po sutkinji Erići Golja u pravnoj stvari tužiteljice Romine Miletić, iz Raše, Balota Mate 20, OIB 32886387058, zastupane po punomoćniku Josipu Valiću, odvjetniku u Puli, protiv Hrvatske poštanske banke d.d., Zagreb, Jurišićeva 4, OIB 87939104217, zastupane po punomoćniku Ivi Šućuru, odvjetniku u Zagrebu, nakon održane glavne rasprave zaključene 25.5.2026. godine u prisutnosti tužiteljice osobno uz punomoćnika Josipa Valića, odvjetnika u Puli, te u prisutnosti zamjenice punomoćnika Sande Danilović, odvjetničke vježbenice u uredu punomoćnika tuženika, 18. lipnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna i bez pravnog učinka odredba čl. 11.1. Ugovora o kreditu broj: 743711 kojeg su tužitelj, kao korisnik kredita, i tuženik, kao banka, sklopili dana 20.07.2006. god. a koja glasi: „Prijevremena otplata kredita je moguća na pisani zahtjev Korisnika kredita, a sukladno uvjetima iz Odluke o kamatama i naknadama Kreditora.“

II. Nalaže se tuženiku da tužiteljici naknadi trošak parničnog postupka u iznosu od 1.000,00 eura (tisuću eura) zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od donošenja presude pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana, dok se u preostalom dijelu odbija zahtjev tužitelja za naknadu troškova postupka kao neosnovan.

III. Odbija se u cijelosti kao neosnovan zahtjev tuženika za naknadu troškova postupka.

r i j e š i o j e

I. Odbija se kao neosnovan prigovor mjesne nenadležnosti ovog suda.

Obrazloženje

1. Tužiteljica je podnijela tužbu protiv tuženika, radi utvrđenja nišetnim. U tužbi navodi da je tužitelj kao korisnik kredita je sa prednikom tuženika dana 20.07.2006.godine sklopio Ugovor o kreditu, koji se vodi pod brojem 743711, kojim je ugovorom tuženik odobrio tužitelju kredit u kunsnoj protuvrijednosti iznos od 24.082.00 CHF pod uvjetima i rokovima kako je utvrđeno predmetnim ugovorom. Ugovor sadrži ugovornu odredbu o mjesnoj nadležnosti suda prema sjedištu Banke (čl.11.3.), a koja odredba je po ocijeni tužitelja nepoštena i nišetna. Ugovor o kreditu sklopljen je na unaprijed formuliranom obrascu, sadržaj kojih odredbi unaprijed priprema banka. Parnične stranke nisu pojedinačno pregovarale o mjesnoj nadležnosti, te je banka odredbu o mjesnoj nadležnosti suda prema sjedištu Banke unijela u ugovor isključivo kako bi pogodovala sebi, obzirom se radi o sudu koji se nalazi u mjestu glavnog poslovanja tuženika. Sporna ugovorna odredba tužitelju na njegovu štetu uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima obvezama ugovornih strana, obzirom da tužitelju nameće dodatne financijske troškove situaciji kada zaštitu svojih prava mora ostvarivati sudskim putem Naposljetku, iz samog ugovora je razvidno da je ugovor sklopljen u Puli. Nadalje prema odredbi čl.19.st.1.1. Zakona o potrošačkom kreditiranju u sporovima koji nastanu u vezi s ugovorom kreditu potrošač može pokrenuti postupak protiv druge ugovorne strane bilo pred sudovima države u kojoj druga ugovorna strana ima sjedište, ili, neovisno o sjedištu druge ugovorne strane, pred sudovima mjesta gdje potrošač ima prebivalište, stoga tužitelj podnosi tužbu pred ovim sudom. Tužitelj ukazuje na brojne odluke Županijskih sudova u kojim odlukama je odredba kojom je ugovorena isključiva nadležnost suda u mjestu glavnog poslovnog mjesta pružatelja usluge utvrđena nepoštenom i nišetnom - Županijski sud u Umagu posl.br.GŽ-2099/2015 od 03.06.2016.god., Županijski sud u Splitu posl.br.GŽ Ovr-393/2018 od 4.05.2018.god., Županijski sud u Rijeci posl.br.GŽ-2054/2018, Županijski sud u Rijeci posl.br.GŽ-2066/2017, Županijski sud u Slavonskom Brodu posl.br.GŽ-136/2019 te Županijski sud u Vukovaru posl.br.GŽ-429/2018. Tužitelj je iskoristio svoje pravo iz članka 11.1. citiranog Ugovora o kreditu te je 21. srpnja 2010. godine izvršio prijevremenu otplatu kredita, a tuženik mu je temeljem odredbe članka 11.1. istog Ugovora zaračunao i naplatio izlaznu naknadu u iznosu od 334,22 EUR/ 2.518,18 kuna. Međutim, tužitelj smatra da je predmetna ugovorna odredba nišetna iz više razloga, a koje razloge će iznijeti u nastavku. Prvenstveno, tužitelj ukazuje na odredbu čl. 81. st. 2. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (dalje u tekstu: ZZP/03), prema kojoj se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj - poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. U konkretnom slučaju, upravo je o tome riječ. Naime, Ugovor o kreditu zaključen između tužitelja i tuženika je standardni, tipizirani ugovor, koji je u tom periodu tuženik sklopio s vrlo velikim brojem korisnika, a na čiji sadržaj tužitelj nije imao nikakav utjecaj niti mu je dana mogućnost pregovora glede bilo koje odredbe istoga. Nadalje, ističemo da se, sukladno odredbi st. 1. istog članka, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Budući da je visina tzv. izlazne naknade ovisila isključivo o odluci jedne ugovorne strane – i to tuženika, prouzročena je znatna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja. Osim što je nišetna temeljem naprijed

citiranih odredbi ZZP/03, predmetna ugovorna odredba ništetna je i temeljem odredbi Zakona o obveznim odnosima, budući da je iz ranije navedenih razloga činidba neodređena i neodrediva. Obzirom da je spornom ugovornom odredbom određeno samo da tužitelj/korisnik kredita može izvršiti prijevremenu otplatu kredita samo uz suglasnost i uz uvjete koje odredi tuženik/Kreditor, tužiteljeva obveza je i u trenutku zaključenja Ugovora i u trenutku prijevremene otplate kredita bila neodređena i neodrediva. S tim u vezi, tužitelj ukazuje na odredbu čl. 270. st. 1. ZOO/05. Osim toga, predmetna odredba je suprotna kogentnoj zakonskoj normi sadržanoj u odredbi čl. 1024. st. 4. ZOO/05, kojom je propisano da u slučaju vraćanja kredita prije određenog roka banka ne može uračunati kamate za vrijeme od dana vraćanja kredita do dana kada ga je po ugovoru trebalo vratiti. Međutim, tuženik u konkretnom slučaju nije pretrpio bilo kakvu štetu pa je za zaključiti da sporna naknada zapravo predstavlja naknadu izmakle dobiti radi „gubitka“ kamate, a što je suprotno naprijed citiranoj kogentnoj odredbi ZOO/05, kojom je propisano da davatelj kredita na takvo što nema pravo. Tužitelj u ovom postupku predlaže, dakle, utvrditi ništetnom odredbu čl. 11.1. Ugovora o kreditu broj: 743711 u dijelu kojim je ugovoreno: „Prijevremena otplata kredita je moguća na pisani zahtjev Korisnika kredita, a sukladno uvjetima iz Odluke o kamatama i naknadama Kreditora“. Tužitelj se obratio tuženiku za zahtjevom radi mirnog rješenja spora ali nažalost bezuspješno. Slijedom navedenog, tužitelj podnosi ovu tužbu, predlaže da sud prihvati tužbeni zahtjev, a tuženika obveže na naknadu troškova postupka tužiteljici.

2. U odgovoru na tužbu tuženik se u cijelosti usprotivio tužbi i tužbenom zahtjevu tužiteljice. Prije svega, tuženik ističe prigovor mjesne nenadležnosti naslovljenog suda. Naime, člankom 11.3. Ugovora o kreditu br. 217712 ugovorena je mjesna nadležnost stvarno nadležnog suda u Zagrebu obzirom da je sjedište tuženice u Zagrebu, a koji sud je i općemjesno nadležan prema odredbama čl. 46. i 48. ZPP-a, stoga tuženik predlaže da o tom prigovoru Sud odluči i oglasi se mjesno nenadležnim te po pravomoćnosti tog rješenja spis dostavi na daljnji postupak mjesno nadležnom Općinskom građanskom sudu u Zagrebu. Tuženik u cijelosti osporava tužbeni zahtjev kao neosnovan, te ističe prigovor nedostatka pravnog interesa tužitelja za podnošenje deklaratornog tužbenog zahtjeva u smislu članka 187. Zakona o parničnom postupku NN 155/2023. Naime, tužitelj u ovom postupku traži utvrđenje ništetnosti pojedine ugovorne odredbe iz ugovora o kreditu, temeljem koje je navodno naplaćena administrativna naknada. Međutim, tužitelj u konkretnom slučaju nema pravni interes za podizanje isključivo deklaratorne tužbe, jer bi mu u slučaju osnovanosti zahtjeva bilo znatno jednostavnije i učinkovitije ostvariti pravnu zaštitu kondemnatornom tužbom, kojom bi mogao neposredno tražiti povrat navedenog iznosa za koji tvrdi da je neosnovano naplaćen. Sukladno načelu ekonomičnosti postupka iz članka 10. ZPP-a, Sud je dužan spriječiti vođenje nepotrebnih i neučinkovitih postupaka, osobito kada je očito da bi se eventualna pravna korist tužitelja mogla ostvariti izravnim zahtjevom na činidbu, a ne zasebnim utvrđenjem koje ne proizvodi neposredne pravne učinke. Predlaže odbaciti tužbu. Prije upuštanja u raspravljanje o osnovi tužbenog zahtjeva, tuženik stavlja prigovor zastare. Tužitelj u tužbi više puta ističe kako se tuženik koristio nepoštenom poslovnom praksom ugovarajući naknadu za odobrenje kredita, tzv. ulaznu klauzulu. Time je navodno tuženik doveo tužitelja u neravnopravni položaj jer tužitelj nije imao mogućnosti pregovaranja s tuženikom oko spomenute odredbe. Tuženik prije svega ističe kako nema nikakvog zakonskog uporišta u tada primjenjivim propisima, a niti uporišta u sudskoj praksi, da je nedopuštena ugovorna odredba prema kojoj tuženik ima pravo

na naknadu za obradu ugovora o kreditu. Sukladno odredbi članka 219. ZPP-a određeno je kako je svaka stranka dužna predložiti dokaze na kojima temelji svoje tvrdnje. Tužitelj je u tužbi naveo dva dokazna prijedloga, Ugovor o kreditu i saslušanje tužitelja. Iz samog Ugovora o kreditu se jasno može iščitati da se ovdje ne radi o prikrivenim odredbama već o jasnim, uočljivim i konkretno (u postotku) određenim parametrima, dok je dokaz iskazom svjedoka nevjerodostojan imajući u vidu svojstvo tužitelja kao stranke u postupku. Tužitelj je u svakom trenutku nakon što je pročitao ugovor i navedene odredbe mogao odustati od sklapanja. Iz svega navedenog proizlazi kako se tužitelj paušalno i bez osnove pozvao na one odredbe tada primjenjivog ZPP-a koje su mu odgovarale. Trenutna praksa i potvrđuje ovdje iznesene navode tuženika. Zaključno, ne postoji uporište niti u jednom pravnom propisu iz kojeg bi proizlazila čak i najmanja sumnja da je tuženik u bilo kojem trenutku postupao nedopušteno, tj. protivno prisilnim propisima ili Ustavu Republike Hrvatske, a tužitelj nije predložio niti jedan dokaz kojim bi dokazao suprotno. Sve navedeno može biti sankcionirano jedino odlukom kojom sud odbija tužbeni zahtjev tužitelja. Tužitelj u obrazloženju tužbe obrazlaže tvrdnju o ništetnosti tzv. izlazne klauzule, tj. naknade za prijevremenu otplatu kredita, uz zahtjev za isplatu. Tužitelj nema na zakonu utemeljeni pravni temelj za traženje utvrđenja ništetnim odredbe sadržane u članku 11.1. Ugovora kojom je ugovorena naknada za prijevremenu otplatu. Članak 342. stavak 1. ZOO-a propisuje da je vjerovnik u obveznom odnosu ovlašten od dužnika zahtijevati ispunjenje obveze, a dužnik je dužan ispuniti je savjesno u svemu kako ona glasi. Kad dužnik ne ispuni obvezu ili zakasni s njezinim ispunjenjem, vjerovnik ima pravo zahtijevati i popravljjanje štete koju je zbog toga pretrpio. Ugovor o kreditu je u članku 1021. ZOO definiran kao ugovor kojim se banka obvezuje korisniku kredita staviti na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava, na određeno ili neodređeno vrijeme, za neku namjenu ili bez utvrđene namjene, a korisnik se obvezuje banci plaćati ugovorene kamate i dobiveni iznos novca vratiti u vrijeme i na način kako je ugovoreno. Iz navedenog proizlazi da je obveza banke iz ovakvog ugovora korisniku kredita staviti na raspolaganje određeni iznos novca, a korisnik kredita za to plaća određenu cijenu (kamatu). Ako je ugovoreno da će predmetni iznos novčanih sredstava korisniku kredita biti stavljen na raspolaganje u određeno vrijeme, jasno je i da banka ima pravo računati s određenim novčanim priljevom od kamata tijekom tog razdoblja te općenito krojiti poslovne planove u skladu s očekivanjima sukladno odredbama ugovora o kreditu. Ako korisnik kredita ne plati iskorišteni iznos novca u vrijeme i na način kako je ugovoreno, banka bi imala pravo zahtijevati i popravljjanje štete sukladno odredbama članaka 342.-350. ZOO koju bi zbog toga pretrpjela. Tuženik 2006. godine, kada je Ugovor sklapao, nije mogao znati hoće li se prijevremena otplata dogoditi niti kakvi će uvjeti biti na tržištu, ukoliko se ona dogodi. Tuženik se stoga mogao isključivo osloniti na to da će tužitelj u cijelosti ispuniti svoju ugovornu obvezu poštujući ugovoreni otplatni plan, a kao sredstvo svoje zaštite definirao je naknadu u postotku od preostalog - nedospjelog iznosa glavnice, koji iznos predstavlja mehanizam za brzo određenje naknade štete koja će mu u svakom slučaju biti prouzročena prijevremenom otplatom, a sve sukladno odredbi iz članka 345. stavka 3. ZOO-a. U odnosu na visinu tužbenog zahtjeva, tuženik napominje da tužitelj nije dokazao niti osnovu svog tužbenog zahtjeva pa uopće nema mjesta raspravljanju o visini, stoga se tuženik protivi dokaznom prijedlogu za provođenje financijskog vještačenja. Tuženik u skladu s prethodnim navodima predlaže naslovnom sudu da odbije tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti i obveže tužitelja da naknadi tuženiku troškove parničnog postupka.

3. U dokaznom postupku sud je pročitao otplatnu tablicu na stranicama 10-12 i 29-30 spisa, tečajnu listu na stranici 13 spisa, ugovor o kreditu broj 74317 na stranicama 14 do 21 spisa, dopis banke na stranici 22 spisa, prometnu karticu po kreditu na stranicama 23 do 28 spisa, te je proveden dokaz saslušanjem tužiteljice.

4. Financijsko vještačenje nije provedeno, obzirom da visina naknade za prijevremenu otplatu kredita nije bila sporna, a tužiteljica nije postavila kondemnatorni tužbeni zahtjev.

5. Tužbeni zahtjev je osnovan.

6. Odlučujući o istaknutom prigovoru mjesne nenadležnosti ovaj sud je utvrdio da je mjesno nadležan za odlučivanje o ovoj pravnoj stvari. Naime, odredbom čl. 19. I. st. 1. Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“ broj 75/09., 112/12., 143/13, 147/13., 9/15., 78/15., 102/15. i 52/16) propisano je da u sporovima koji nastanu u vezi s ugovorom o kreditu potrošač može pokrenuti postupak protiv druge ugovorne strane bilo pred sudovima države u kojoj druga ugovorna strana ima sjedište, ili neovisno o sjedištu druge ugovorne strane, pred sudovima mjesta gdje potrošač ima prebivalište. Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci broj Grl-143/2019-2 od 11. prosinca 2019. iznio je pravno shvaćanje prema kojemu sporu u vezi s ugovorom o kreditu, u smislu odredbe čl. 19. I ZPK mjesno nadležan je i sud mjesta prebivališta potrošača. Tužiteljica ima prebivalište u Labinu, na području nadležnosti Općinskog suda u Pazinu, pa je stoga Općinski sud u Pazinu i mjesno nadležan za odlučivanje u ovoj pravnoj stvari.

7. Sud je mišljenja da protivno navodima tuženika, tužiteljica ima pravni interes da se sporna odredba Ugovora o kreditu utvrdi ništetnom iako nije postavila kondemnatorni tužbeni zahtjev temeljem odredbe čl. 187. st. 1. i 2. ZPP-a. Naime, sud ništetnost ugovora odnosno ugovorne odredbe sukladno odredbi čl. 322. i 326. ZOO-a utvrđuje ex tunc odnosno od trenutka zaključenja Ugovora. Odredbom čl. 326. ZOO-a je propisano da ništetan Ugovor ne postaje valjan kad uzrok ništetnosti naknadno nestane, a ne može se niti osnažiti, niti prema odredbi čl. 148. st. 1. ZOO-a, niti nagodbom stranaka. Pri tome valja naglasiti da se na ništetnost može pozvati svaka osoba prema odredbama ZOO-a.

8. Među strankama nije sporno da je tužiteljica u svojstvu Korisnika kredita s prednikom tuženika kao Kreditorom dana 20.7.2006. sklopila ugovor o kreditu broj 74311 kojim je tuženik odobrio tužiteljici kredit u kunskoj protuvrijednosti 24.082,00 CHF, pod uvjetima i rokovima utvrđeno predmetnim ugovorom, te nije sporno da je čl. 11. t. 1. Ugovora ugovoreno da je prijevremena otplata kredita moguća na pisani zahtjev Korisnika kredita, a sukladno uvjetima iz Odluke o kamatama i naknadama Kreditora.

9. Među strankama nije sporna visina plaćene naknade za prijevremenu otplatu kredita u iznosu od 334,22 eur / 2.518,18 kuna, a koju je tužiteljica platila 21.7.2010.

10. Tužiteljica saslušana kao stranka u postupku iskazala je da je kredit podigla 2006. godine za potrebe kupnje osobnog automobila, te ga je prijevremeno

otplatila u lipnju/srpnju 2010., te su joj zbog prijevremene otplate zaračunali naknadu u iznosu od 2.500,00 kuna. Kredit je sklopila posredstvom Renault financiranja, te nije bila u kontaktu ni sa kime u banci, već joj je javna bilježnica prilikom potpisivanja pročitala kredit i ona ga je potpisala. Njoj je kredit hitno trebao, pa nije pitala za pojašnjenje odredbi ugovora o kreditu. Rekli su joj da tu naknadu mora platiti jer u protivnom kredit ne može zatvoriti. Nisu joj pojašnjeni parametri na temelju kojih se izračunava predmetna naknada.

10. 1. Sud je prihvatio iskaz tužiteljice kao istinit, logičan i uvjerljiv.

11. Odredbom čl. 81. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/03 dalje - ZZZP), važećim u vrijeme sklapanja konkretnog Ugovora o kreditu, propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je u st. 2. propisano da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca, dok je u st. 3. propisano da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, dok je u st. 4 propisano ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

12. Odredbom čl. 84. ZZZP propisano je da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive, iz čega proizlazi da su nepoštene one odredbe ugovora koje su nejasne, koje nisu lako razumljive i koje nisu uočljive te je odredbom čl. 87 st. 1. ZZZP propisano da je nepoštena ugovorna odredba ništava.

13. Tuženik u ovom postupku nije dokazao da se o odredbi točke 11.1. predmetnog ugovora prilikom sklapanja tog predmetnog ugovora pojedinačno pregovaralo, te da je odredba bila točno određena, odnosno određiva.

13.1. Naime, iz navedene odredbe proizlazi da se u konkretnom slučaju radi o tipičnom formulacijskom obrascu ugovora, unaprijed sročenom i priređenom od strane banke, koji korisnik kredita može ili potpisati ili ne. Isti ugovor sadrži odredbu prema kojoj je prijevremena otplata kredita moguća sukladno uvjetima iz Odluke o kamatama i naknadama Kreditora, ali u ugovoru nije navedeno od čega se sastoji naknada za prijevremenu otplatu kredita. S obzirom na navedeno jasno je da se o odredbama akata kreditora koji reguliraju materiju kreditiranja, a koji su sadržani u samom ugovoru po prirodi stvari ni ne može pojedinačno pregovarati, pa je logično da se nije moglo pojedinačno pregovarati niti o spornoj odredbi ugovora.

13. 2. Također navedeno proizlazi i iz iskaza tužiteljice, kojeg je sud u cijelosti ocijenio kao uvjerljivog i istinitog, u kojem navodi da joj je rečeno da ne može zatvoriti kredit, ako to ne plati.

14. Budući da je u ovom postupku utvrđeno da sporna odredba točke 11.1. predmetnog Ugovora o kreditu kojom je ugovoreno da je prijevremena otplata kredita moguća na pisani zahtjev Korisnika kredita, a sukladno uvjetima iz Odluke o kamatama i naknadama Kreditora, nije određena, a niti odrediva, niti je o istoj tužiteljica mogao pregovarati s tuženikom, to je ista u smislu odredbe čl. 270. st. 1. ZOO-a ništava. Po pravnom shvaćanju ovog suda sporna ugovorna odredba je zaista prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana i to na štetu tužitelja kao potrošača te je kao takva nepoštena, a time i ništava i u smislu odredbe čl. 87. st.1. ZZP. Bitno je i istaknuti, da je unašanjem spornog dijela odredbe u ugovor, na način kako je to učinjeno i naplatom ovakve naknade, tužiteljica financijski oštećena jer je tuženik povrijedio zakon na njezinu štetu.

15. Slijedom svega navedenog, sud je prihvatio tužbeni zahtjev kao pod točkom I. izreke presude i utvrdio ništetnom odredbu točke 11.1. predmetnog Ugovora o kreditu kojom je ugovoreno da je prijevremena otplata kredita moguća na pisani zahtjev Korisnika kredita, a sukladno uvjetima iz Odluke o kamatama i naknadama Kreditora, koja se odnosi na naknadu za prijevremenu otplatu kredita.

16. Osim toga i prema pravnom shvaćanju sa sastanka predsjednika Građanskih odjela županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske, održanog 5. studenog 2020. (zaključak pod točkom 8) ugovorna odredba iz ugovora o kreditu kojom je ugovoreno pravo banke na naknadu za prijevremenu otplatu kredita, može biti utvrđena ništetnom, ako se o toj odredbi nije pregovaralo, a što je upravo i konkretni slučaj.

17. Sukladno odredbi čl. 323. st. 1. ZOO, u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće ili se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje, ali kako tužiteljica nije postavila zahtjev za isplatu na temelju ništetne odredbe, o tome nije ni odlučivano.

18. Neosnovan je istaknuti prigovor zastare, obzirom je zahtjev za utvrđenje ništetnosti pravnog posla deklaratorne naravi i ne zastaruje, što znači da se takva tužba može podnijeti bez vremenskog ograničenja.

19. Slijedom svega navedenog tužbeni zahtjev je usvojen u cijelosti.

20. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. u svezi s čl. 155. ZPP- a, te joj je sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika, NN 138/2023, dalje Ot), Tužiteljici je priznat trošak sastava tužbe u iznosu od 200,00 eura (Tbr. 7.1. OT), trošak sastava podneska od 17.4.2026. u iznosu od 200,00 eura (Tbr. 8. t. 1. OT), trošak pristupa ročištima 27.4.2026. i 25.5.2026. u iznosu od po 200,00 eura za svako ročište (Tbr. 9. t. 1. OT). Tužiteljici je priznat trošak u iznosu od 800,00 eura, uvećano za troškove PDV-a od 25%, dakle ukupno 1.000,00 eura. Nisu joj priznati troškovi sastava opomene, trošak sastava podneska od 10.3.2026. i trošak pristupa na ročište za objavu presude jer te radnje nisu bile potrebne za vođenje ovog postupka. Tužiteljica nije platila sudsku pristojbu na tužbu, a trošak sudske pristojbe na tužbu i presudu nisu priznati obzirom je tužiteljica

sukladno čl. 6. Zakona o izmjenama Zakona o sudskim pristojbama (Narodne novine broj 51/2023) kao potrošač oslobođena plaćanja pristojbi.

20. 1. S obzirom na navedeno tuženik je dužan tužiteljici nadoknaditi ukupne troškove ovog postupka u iznosu od 1.000,00 eura. Sud je na zahtjev tužiteljice u skladu s čl. 151. st.3. Zakona o parničnom postupku odredio plaćanje zatezne kamate na troškove postupka po stopi utvrđenoj čl. 29. st. 1. i 2. Zakona o obveznim odnosima.

22. S obzirom da je tuženik u cijelosti izgubio ovu parnicu, odbijen je njegov zahtjev za naknadu troškova postupka kao neosnovan.

Labin, 18. lipnja 2026.

S u t k i n j a:
Erica Golja

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove odluke dopuštena je žalba nadležnom županijskom sudu. Žalba se podnosi u tri pisana primjerka putem ovog suda u roku 15 dana od dostave odluke.

DNA:

1. Tužiteljica putem punomoćnika
2. Tuženiku putem punomoćnika

Broj zapisa: **9-30889-9e4b8**

Kontrolni broj: **0bb87-d8fa6-dd2f7**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Pazinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.